

Bỉ Ngạn Hoa Yêu

Contents

Bỉ Ngạn Hoa Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6

Bỉ Ngạn Hoa Yêu

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, huyền huyềnTa không biết là ta đã chết, cho đến khi có người nhắc ta. Ta cũng không rõ người đó là ai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-ngan-hoa-yeu>

1. Chương 1

Ta rút chiếc trâm bạc trên đầu, mớ tóc được vấn cũng theo đó rơi xuống, vươn trên vai ta. Ta nhìn trời đêm bên ngoài, Tây Sương viện rất tĩnh mịch, ta ngắm cây trâm một lúc, nhẹ giọng nói với nha hoàn duy nhất hầu bên cạnh ta “Tiểu Trúc, người bảo thiện phòng làm ít bánh đậu đỏ mang đến, ta muốn ăn”

Ta nằm trên ghế quý phi, ngẩng mặt nhìn trời. Bàn tay ta siết chặt cây trâm, ta nghe thấy giọng mình nhẹ tênh “Vân Tư, ta vì người mà mệt mỏi quá rồi”.

Cơn đau nhói từ lồng ngực lan ra, khiến ta không mở nổi hai mắt nữa, bầu trời đêm ngoài kia cũng xa dần.

Ta chìm trong giấc mộng, cảm giác mình trôi lơ lửng, nhưng ta không buồn mở mắt ra. Ta nghe thấp thoáng tiếng bước chân dồn dập, càng lúc càng gần, càng lúc càng quen thuộc.

“Vân Tư”, tiếng ai đó thống thiết gào tên ta. Giữa bốn bề mênh mông, ta giật mình tỉnh lại. Phát hiện mình vẫn đang còn trong phòng, chỉ là cảm giác nhẹ bỗng này cũng rất chân thực, bên tai ta có tiếng nói mơ hồ “Vân Tư, người chết rồi”.

Ta không biết đó là ai, nhưng dường như cũng biết rõ đó là ai. Ta nói “có thể cho ta gặp hần lần cuối được không, ta không cam tâm”

Giọng nói ấy lại mơ hồ “được, chấp niệm người quá sâu, ta cũng không có cách nào mang người đi được”.

Ta nhìn nam nhân đang ôm chặt lấy chính ta, gương mặt hần hiện lên đau đớn ngập tràn càng khiến ta phần hận. Ta tiến đến trước mặt hần, Phong Vân ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt mờ mịt lộ rõ vẻ kinh ngạc, ta nghe hần dịu dàng gọi “Vân Tư?”

Tay ta siết lại thành quyền, nhìn thẳng vào mắt hần, ta gằn giọng “chàng có tư cách gì gọi tên ta, chàng lấy quyền gì gọi tên ta?”.

“nàng...tại sao phải như vậy? nàng thật muốn rời khỏi ta như vậy sao?”

Ta bật cười, cảm thấy chính mình thật thê thảm “ta mang một trái tim cuồng nhiệt và chân thành để yêu chàng, giữa bốn bề đao thương, không một chút do dự xông vào mang chàng đi, gió cát sa mạc cũng không làm ta chùn bước, chỉ vì có chàng”

“một năm dài ta chờ đợi, cũng chờ được ngày chàng mang sính lễ đến cầu thân...nhưng tại sao lại là Vân Giai? tại sao không phải là ta?”

“ta mang theo cổ chấp điên cuồng gả cho chàng, đổi lại là đau thương cùng tủi nhục, trái tim ta đau đớn từng ngày. Phong Vân, ta muốn nhìn thấy chàng đau đớn, muốn nhìn thấy chàng hối hận”

Ta nhắm hai mắt, trước mặt hắt, vẽ ra một ảo ảnh chân thực. Phong Vân quỳ dưới sàn, hai tay ôm chặt lấy thân thể ta vào lòng, mắt nhìn ảo ảnh, ta thấy hắt ngây người.

Phong Vân nhìn thấy cảnh tượng thành Dương Châu ngày hôm đó, trước cổng thành, thi thể binh lính Nam Chiêu chất đầy, cả người hắt máu me nhuộm đỏ, tóc tai rũ rượi, vô lực bị người ta trói chặt vào cọc gỗ dựng trước cổng thành phơi nắng.

Hắt nhớ rõ, lần giao chiến với Bắc Quốc khi đó, thành Dương Châu thất thủ, hắt là Tướng cầm quân, bị trói chờ chết nơi đó.

Hắt thấy nàng, Vân Tư dẫn theo một đoàn quân Tây Vệ, nàng cười ngửa đi đầu, tay cầm trường kiếm, hắt thấy nàng ở giữa bể máu cùng xác chết, liều mạng đem hắt rời đi, kim quang vắn tóc nàng bị chém đứt, ở giữa biển đao thương phiến loạn ấy, tay nàng vẫn ôm chặt hắt không buông.

Phải yêu đến nhường nào mới có thể sống chết không rời? Vân Phong đau đớn cuối mặt, không dám nhìn.

Ta bật cười đáng sợ “ta muốn chàng nhớ kỹ, ta muốn chàng biết được, ngày đó ta đã trải qua những gì, ta muốn chàng đời đời kiếp kiếp ghi nhớ thật kỹ”

Phong Vân bị Vân Tư ép buộc nhìn thẳng vào ảo ảnh. Hắt thấy nàng dìu hắt đi qua sa mạc nóng cháy da thịt. Hắt thấy nàng vừa khóc vừa đào bới giữa bãi cát mênh mông, cho đến khi tìm được hắt, nàng dùng hai bàn tay rỉ máu ôm lấy hắt, tựa cằm vào trán hắt cười trong nước mắt. Thật ngu ngốc, ngu ngốc đến đáng thương.

Phong Vân nghe thấy giọng mình nghẹn lại ở cổ họng, mãi không thể thành lời, hắt chỉ có thể từng chút một gọi tên nàng “Vân Tư...Vân...Tư”

Ta nhìn thấy hắt đau đớn như vậy, lòng càng thêm chua xót “Phong Vân, ta từ bỏ địa vị quận chúa, từ bỏ binh quyền, trường kiếm cất đi, ta mặc gấm gả cho chàng, chính chàng đã từng chút một hủy hoại tất cả của ta, chính chàng từng chút một chà đạp tôn nghiêm của ta”.

“Từ ngày gả cho chàng, ta đã quên đi, chính mình cũng từng rất kiêu ngạo. Ta đã quên đi một người là Vân tướng quân kiêu dũng trên sa trường, vó ngựa đạp lên xác kẻ thù mà đi tới. Chỉ còn một Vân Tư nhu nhược, ngốc nghếch, cổ chấp yêu chàng”.

Ta cuối đầu đối diện hắt, khẽ hỏi “chàng đau không? Trái tim chàng đau không?”

Hắt không trả lời, chỉ trân trân nhìn ta, ta lại hỏi, giọng điên cuồng “chàng đau không? Ta chết rồi, chàng có đau lòng không?”

Phong Vân hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm ta, ta còn thấy nước mắt chảy dài trên gò má hắt.

“nàng không hiểu? hay không chịu hiểu? Vân Tư, ta yêu nàng, ta đã yêu nàng”

Ta càng điên tiết hơn, giọng cao lên “yêu ta? Tại sao? tại sao mãi đến khi khiến ta tổn thương, chàng mới yêu ta?”

Hắt nhắm chặt hai mắt, đau đớn mím môi.

Ta ngửa đầu, nước mắt lại vẫn rơi, điên cuồng trách mắng

“Tại sao? Lại mang một trái tim đã yêu người khác để yêu ta? Tại sao lại yêu ta bằng trái tim không trọn vẹn?”

“Chàng từng nói, nếu như chàng may mắn sống sót, nhất định sẽ dùng cả đời để yêu ta. Nhưng mà chàng lại nhận nhầm tỷ ấy là ta? Ngay cả người mình yêu cũng có thể nhận nhầm, chàng lấy tư cách gì mà yêu ta?”

“nỗi đau chàng nhận lấy hôm nay, có bằng một phần mười nỗi đau ta đã trải qua, những thứ chàng đánh mất hôm nay, có bằng những thứ ta đã đánh mất? Phong Vân, từ khi yêu chàng, ta đã đánh mất tất cả, cho đến hôm nay, cả mạng sống cũng không còn”

“tại sao, vốn là chuyện của ta và chàng, tại sao lại trở thành chuyện giữa chàng và Vân Giai?”

“Lúc ta yêu chàng, lúc ta cùng chàng thề nguyện, Vân Giai chỉ là một người xa lạ, khi chàng yêu tỷ ấy, ta đã trở thành kẻ thứ ba”

Ta ngửa đầu cười một tràng thê lương, nghe thấy giọng mình trở nên đáng sợ “chàng đau lòng sao? bị thương sao? đáng đời chàng, đáng lắm. Chàng càng đau thương, ta càng thống khoái. Tư Đồ Phong Vân, ta nói cho chàng biết, ta hận chàng, kiếp này hận chàng, đến chết cũng hận chàng, chàng mãi mãi cũng sẽ không nhận được sự tha thứ từ ta. Nếu có kiếp sau, ta nguyện cùng chàng đối địch, tốt nhất là kẻ thù không đội trời chung, đời đời kiếp kiếp”

Ta thấy tầm mắt mờ hồ, chính mình tan ra như bọt biển.

Tiếng nói bên tai có chút vội “Vân Tư, người mang thù hận quá nặng, hồn không còn nguyên vẹn nữa, không thể chuyển thế luân hồi”

“vậy ta sẽ biến mất sao?”

“có lẽ vậy”

“cũng tốt, không phải cùng chàng đời đời kiếp kiếp làm kẻ thù, thật tốt”

Ta lầm bầm trong đầu “...con người ta thật ra rất ích kỷ, ta muốn chàng phải nhớ ta cho tới chết. Thật ra...ta vẫn muốn cùng chàng kiếp sau gặp lại, một lần nữa bắt đầu lại, không có đau thương, không có những kẻ khác, chỉ có ta và chàng...nhưng mà, ta sẽ không nói cho chàng biết...không..nói”

Dẫn Hồn Tử dùng phép đưa hồn phách Vân Tư vào trong bình Dẫn Hồn, nhưng hần không cách nào kéo lại được. Hần nhú mảy, nhìn luồng ánh sáng vàng bay đi, khe lâu bầu “Thiên Quân, kiếp này người có thể khiến Bỉ Ngạn Hoa Yêu chìm trong chấp niệm, mới có thể thoát khỏi tay ta, chuyện thế này, sẽ không có lần hai”.

2. Chương 2

Ngạn Hoa trở lại âm phủ, lúc đi trên bờ vong xuyên, hai bên đường hoa bỉ ngạn vốn đang héo rũ, dưới mỗi bước chân của nàng vượn mình sống lại, phút chốc, bờ vong xuyên đã bị sắc vàng hoa bỉ ngạn phủ đầy.

Một năm trôi qua, Ngạn Hoa đang ngủ bỗng giật mình thức giấc, chuông Đồng Linh trên tay nàng rung lên dữ dội, Ngạn Hoa lao vội ra cửa điện âm phủ, đuổi theo bóng người đó đến chân núi Tiêu Dao, chỉ thấy vệt sáng còn vượn lại giữa khoảng không, người đó đã đi mất, không nói một lời, như thế đã trở về tiên giới.

Ngạn Hoa thi triển pháp thuật, dâng vân lên tiên giới, vừa đến được trước cửa Nam Thiên Môn, chuông Đồng Linh trên tay nóng rực, một vòng lửa bao trùm lấy Ngạn Hoa, kéo thẳng nàng rơi xuống, Ngạn Hoa cứ thế rơi thẳng xuống đất, nàng ngửa đầu nhìn trời, oán hận hét một tiếng “Mạc Quân Dư”

Một tiếng lại một tiếng, cho đến khi tiếng gọi của Ngạn Hoa bị tiếng nấc của chính mình lấp đi, nàng ngồi bó gối, thần thờ như con rối hỏng.

“Chàng vẫn không cần ta, chàng vẫn không yêu ta”

Bỉ Ngạn Hoa Yêu, vốn là hoa bỉ ngạn ở bờ vong xuyên, vạn năm tu được chân thân hình người, một lần trốn lên Nhân Giới dạo chơi, suýt bị Dẫn Hồn Tử thu lấy hồn phách, may mà khi đó, có vị tiên nhân ra tay cứu nàng, ngón tay thon dài hóa ra luồng sáng ẩn vào giữa mi tâm nàng, kéo hồn phách nàng thu lại.

Lần đầu gặp, Mạc Quân Dư cười nhìn Ngạn Hoa “Hoa Yêu sao? khổ công tu hành vạn năm, sao lại ngốc đến thế này chứ?”. Còn tiện tay xoa đầu nàng, vô cùng dịu dàng.

Lần thứ hai gặp, Mạc Quân Dư đang ngồi miết nhẹ cánh hoa bỉ ngạn bên bờ vong xuyên, Ngạn Hoa từ giữa rừng hoa nhô đầu lên, đối diện hắn, cười e ngại “chàng đang chạm vào ta? Yêu thích ta sao?”

Mạc Quân Dư nhếch môi, lại xoa đầu nàng “người vẫn nên học một chút văn hóa đi”

Ngạn Hoa cười thê lương, hồi tưởng lại từng nét mặt dịu dàng của người đó.

Khi đó, nàng không biết, Mạc Quân Dư là vì người con gái trong lòng, cho nên mới đi vào luân hồi, đổi một kiếp người để ở bên nàng ấy. Khi đó, Ngạn Hoa không hiểu được, thế nào là yêu một người.

Cho đến khi nàng cố chấp lên đến tiên giới, cố chấp quần lấy Mạc Quân Dư, cho đến khi hắn không chịu được nữa, không thể dùng bộ mặt ôn hòa, ẩn nhẫn đối diện nàng nữa, một chưởng hắn đánh nàng từ tiên giới rơi thẳng xuống chân núi Tiêu Dao, còn dùng chuông Đồng Linh khóa nàng lại, khiến nàng mãi mãi không thể bước vào cửa Nam Thiên Môn.

Ký ức đẹp dễ bị hình ảnh tàn nhẫn đè lên, hắn nói “người chỉ là một Hoa Yêu, lấy tư cách gì mơ tưởng tình cảm của ta? Người biết thế nào là yêu sao?”

Hắn nói “người không chỉ không học văn hóa, ngay cả liêm sĩ cũng không biết, tự tôn cũng không có”

Hắn nói “người mau trở về âm phủ của người, nhìn xem, âm khí của người làm chết hoa trong điện của ta rồi”

Hắn nói “chuyện giữa ta và nàng ấy, không ai có thể xen vào, cho dù người có tu mười kiếp, người nghĩ người có thể so sánh với nàng ấy sao?”

Khi Ngạn Hoa nằm chết lặng dưới chân núi Tiêu Dao, bên cạnh mọc lên một nhánh hoa bỉ ngạn, nàng chợt thất thần, hóa ra, là nước mắt. Là nước mắt nàng rơi xuống, nảy mầm một nhánh hoa bỉ ngạn ở Nhân Giới.

Nàng có chút mơ hồ, tại sao lòng ngực lại đau như vậy, tại sao lòng nàng cũng đau như vậy. Ngay cả thở cũng đau đớn.

Khi nàng nhìn thấy Mạc Quân Dư đi qua bờ vong xuyên, lần thứ hai vào luân hồi. Ngạn Hoa hỏi Mạnh Bà “có phải Giai Nhân tiên tử lại luân hồi chuyển thế hay không?”

Mạnh Bà khẽ cười “phải rồi, Thiên Quân cũng vừa đuổi theo đấy, tiên nhân có mấy ai có tấm chân tình khiến người khác cảm động như ngài ấy”

Ngạn Hoa nhìn chén canh mạnh bà một lúc, khẽ lẩm bẩm “chàng nói ta không biết yêu. Ta cũng muốn học cách yêu, cũng muốn vì bản thân cố chấp một lần”

Mạnh Bà nhìn chén canh trống rỗng, ngây người không nói lên nên lời, chỉ có thể ứ ứ nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn nhảy vào vòng luân hồi.

Ngạn Hoa trước khi vào vòng luân hồi, dùng pháp thuật khắc lên cổ tay mình ba chữ Mạc Quân Dư. “Cho dù cố chấp, ta cũng chỉ cố chấp vì một mình chàng”.

Ngạn Hoa mở mắt, tầm mắt đã đông đầy nước, một kiếp kia vô cùng chân thực, nỗi đau nơi lòng ngực cũng rất chân thật. Cho dù đã quên đi mọi thứ, cho dù nàng xuất hiện trước, yêu hắn sâu đậm như thế, cho dù chỉ là một kiếp người, hắn cũng không nguyện yêu nàng. Có chăng, chỉ là một chút tình cảm ban phát, ít ỏi đến đáng thương.

Một kiếp ấy, chỉ để có được chút tình yêu ít ỏi ấy, nàng đã trả giá rất nhiều, đau thương chất đầy, Ngạn Hoa nhúm chặt tay để lên ngực, từng tiếng nấc nghẹn thê lương bao trùm. Hoa cỏ xung quanh bị lệ khí của nàng làm héo úa, cả một vùng dưới chân núi Tiêu Dao chìm trong màu đen héo tàn, không còn sự sống.

Dẫn Hồn Tử khẽ cười, đến trước mặt Ngạn Hoa “ta có cách giúp người gặp được Mạc Quân Dư, người có muốn gặp hắn không?”

Ngạn Hoa ngẩng mặt “thật sao? người có cách?”

“phải, chỉ là, chúng ta trao đổi một chút”.

Ngạn Hoa không muốn biết nhiều, cũng không cần biết nhiều. Nàng chỉ muốn hỏi Mạc Quân Dư một câu “Quân Dư, trên trời dưới đất, ngần ấy thời gian quen biết ta, cả một kiếp tình duyên đó nữa, chàng có động lòng không?”

Ta không cam lòng.

Nếu có, ta tình nguyện rời đi, không làm phiền chàng nữa. Bởi vì ta không phải như chàng nói, không có liêm sĩ, không có tự tôn. Bỏ Ngạn Hoa Yêu ta, thật ra cũng kiêu ngạo, cho dù ta mong mỗi tình yêu nơi chàng, cũng không muốn một chút tình cảm ban phát. Nếu như không, ta vẫn sẽ biến mất trước mặt chàng, mãi mãi.

Chỉ là, khi Ngạn Hoa đến được tiên giới, nghe chúng tiên tỳ bàn tán với nhau.

Giai Nhân tiên tử lịch kiếp trở về, trên đường bị Bách Hoa Xà đánh hiện cả tiên thân.

Bọn họ nói, Thiên Quân vì giữ tiên phách Giai Nhân tiên tử, đã truyền hết năm trăm năm tu vi, còn muốn mượn Tích Tiên Hồn trong tháp Ngũ Lô để cứu Giai Nhân tiên tử tỉnh lại.

Ngạn Hoa hỏi Dẫn Hồn Tử “Tích Tiên Hồn là gì?”

“là đá tụ hồn phách của tiên nhân, ở trong tháp Ngũ Lô, muốn mượn được đó phải chịu năm đạo lôi oanh đỉnh”

Ngạn Hoa có chút ngu ngơ “à, là vậy”

Dẫn Hồn Tử nheo mắt cười “xem người rất thản nhiên, chỉ là, năm đạo lôi ấy có thể đánh nát hồn phách tiên nhân đấy, người ta gọi là một mạng đổi một mạng”

“vậy chàng ấy sẽ chết sao?”

Dẫn Hồn Tử nhún vai “ta không biết”

Mạc Quân Dư ngồi bên cạnh giường băng, trên giường, Giai Nhân tiên tử xinh đẹp hơn hoa đang chìm vào giấc ngủ sâu. Nhìn thấy Ngạn Hoa, hắn nhíu mày “tại sao người có thể lên đây?”

Ngạn Hoa nhìn hai người họ, bỗng nhớ tới một kiếp người thê thảm kia, hóa ra, ngay từ đầu, nàng đã là người qua đường trong câu chuyện của bọn họ, nàng cười khổ “ta có một câu muốn hỏi chàng”

Mạc Quân Dư im lặng.

Ngạn Hoa do dự một lát, chậm rãi nói “chàng...có động lòng không? Có...một chút nào...yêu ta không?”

Hắn cuối đầu một lúc, trong sự chờ đợi của Ngạn Hoa, ngẩng đầu đối diện nàng, mắt kiên định đáp “có”.

“tại sao lịch kiếp rồi lại không đi tìm ta?”

Mạc Quân Dư nhìn thấy đau đớn trong mắt Ngạn Hoa, ánh mắt này, cũng từng nhìn hắn như vậy, chất vấn hắn như vậy.

Cảm giác đau đớn khi ôm lấy thân thể đã lạnh dần đi của nàng, khi đối diện những sai lầm khiến nàng thương tâm, nhói lên âm ỉ trong tim hắn. Nhưng hắn chỉ có thể mím môi, thở dài nói “ta vốn muốn đi tìm nàng, nhưng Giai Nhân bỗng xảy ra chuyện, ta cũng không làm cách nào khác được”

Ngạn Hoa lại muốn hỏi “nếu như ta và Giai Nhân cùng xảy ra chuyện, chàng sẽ cứu ai trước?”. Nhưng nàng không hỏi, cũng không dám hỏi.

“Vậy...chàng có thể không mượn Tích Tiên Hồn không?”

“Không thể, Tích Tiên Hồn là thứ duy nhất có thể cứu Giai Nhân”.

Ngạn Hoa nhắm hai mắt, cố giữ mình không được run rẩy, nàng cười nhạt một tiếng “chàng vẫn là vậy”.

Vẫn không yêu ta. Nếu chàng yêu ta, sẽ nghĩ cho ta, toàn tâm toàn ý thật lòng với ta. Nhưng chàng, ngay cả mạng sống cũng không quan tâm, chỉ vì người đó. Chàng làm sao dám nói chàng yêu ta.

Chàng...có tư cách gì yêu ta?

Bỉ Ngạn Hoa Yêu, người thật kiêu ngạo.

Thứ tình cảm vô vọng ấy, người mong mỗi cầu lấy.

Có được tình cảm ấy, người lại chê nó mong manh, ít ỏi.

Cái người cần là một tình yêu trọn vẹn. Nhưng người chưa từng nghĩ, thứ hoa yêu như người, lấy tư cách gì mà nhận?

3. Chương 3

Ngạn Hoa thả mình lang thang trên biển Đông Hải.

Nàng ngửa đầu nhìn trời, trong lòng trống rỗng, mãi một lúc mới hét lên “Ta không cam tâm”.

Dẫn Hồn Tử nhếch môi:

“Hoa yêu, người đúng là tham lam”.

Ngạn Hoa thần thờ “Có lẽ”.

“Người cần hồn phách của ta để làm gì?”.

“Người biết để làm gì? Dù sao ta cũng chỉ lấy nó khi người chết”.

Nàng thờ ơ trả lời “Ồ, vậy ta có thể nhờ người một chuyện không?”.

Tiên Giới một trận rung chuyển dữ dội, chỉ nghe tiếng mấy đạo thiên lôi trong tháp Ngũ Lôi đánh xuống. Mạc Quân Dư cũng cả kinh.

Có người mượn Tích Tiên Hồn?

Lúc Mạc Quân Dư đi được nửa đường, lồng ngực hần chợt nhói lên, ngự kiếm lão đảo, hần biết có chuyện không hay, nhưng trăm ngàn lần cũng không nghĩ đến, đó là Ngạn Hoa. Khi hần đến nơi, chỉ còn Dẫn Hồn Tử ngồi trước cửa tháp Ngũ Lôi.

Nhìn thấy Mạc Quân Dư, Dẫn Hồn Tử híp mắt lại, lạnh lẽo ném Tích Tiên Hồn vào lòng hần. Mạc Quân Dư vội cầm lấy, có chút nghi hoặc nhìn Dẫn Hồn Tử. Giọng Dẫn Hồn Tử lạnh đi, hơi khàn nói “Hoa yêu nói, nếu người dùng trái tim yêu người khác để yêu nàng, nàng không cần, người cũng không có tư cách. Nàng nói, cho dù là hoa yêu, Bỉ Ngạn Hoa Yêu vẫn luôn có kiêu ngạo, nàng muốn chính là một tình yêu toàn tâm toàn ý, người không thể cho, thì đừng yêu nàng”.

Mạc Quân Dư ngây người, lồng hần hỗn loạn, hoảng sợ nhìn Dẫn Hồn Tử, run rẩy hỏi “Nàng đâu? Ngạn Hoa...ở...đâu?”.

Dẫn Hồn Tử nhìn chằm chằm vào mắt hần, tàn nhẫn đáp “Chết rồi, vì người mà chết, vì thứ tình cảm không đáng của người mà chết”.

Mạc Quân Dư sững sờ, hần quỳ sụp xuống, hai mắt đờ đẫn. Hóa ra là nàng, người đi mượn Tích Tiên Hồn, lại là nàng.

Một hoa yêu như nàng, chỉ có thể một mạng đổi một mạng.

Nàng chết rồi, cứ như vậy mà chết.

Mạc Quân Dư siết Tích Tiên Hồn trong tay, ánh mắt lóe lên. Dẫn Hồn Tử dường như biết điều hần đang nghĩ, không mẫn không nhạt nói “Người muốn dùng Tích Tiên Hồn cứu hoa yêu? Vậy Giai Nhân của người phải làm thế nào?”.

Bước chân Mạc Quân Dư khựng lại, hấn do dự? Dẫn Hồn Tử gần như tức giận nói “Người do dự? là không biết nên cứu ai? Ha ha, Thiên Quân, người ngay cả người mình yêu cũng không rõ, nếu ta là hoa yêu, ta sẽ không yêu người như người. Bất quá, người nên cứu Giai Nhân của người đi, bởi vì...hoa yêu không thể cứu”.

Mạc Quân Dư xoay đầu, mờ mịt “Tại sao?”.

“Lần trước khi giúp hoa yêu lên tiên giới, nàng đã dùng hồn phách sau khi chết để trao đổi với ta”.

Trán Mạc Quân Dư nổi gân xanh, bàn tay hấn siết lại, gằn giọng “Là người thu hồn phách nàng? Vậy ta giết người trước, sau đó cứu nàng”.

Vừa dứt lời, một chưởng đánh tới, Dẫn Hồn Tử trở tay không kịp, chỉ có thể cận lực tránh né, may mà trúng chưởng cũng không nặng, hấn nôn một ngụm máu, nhìn Mạc Quân Dư nở nụ cười gian xảo “Không kịp nữa, ta đã thu lấy hồn phách của hoa yêu vào bình dẫn hồn, đã tan biến rồi...sao...người đau lòng sao? Ha ha, đáng đời người lắm”.

Dẫn Hồn Tử không nhìn Mạc Quân Dư ngây ngốc như con rối hỏng nằm sấp trước cửa Tháp Ngũ Lô, hấn nhàn nhàn bỏ lại một câu rồi đi mất.

Mạc Quân Dư vô lực nằm không nhúc nhích, trong đầu hấn vang vọng một câu: “Chàng đau lòng sao? ta chết rồi...chàng có đau lòng không?”.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-ngan-hoa-yeu>